

בבית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

עת"מ 30638-12-25
בפני כב' השופטת לימור ביבי
קבוע ליום 20.4.2026

העותר:

גיא זומר, ת'

טל': 054-7650202

דוא"ל: zomerg@gmail.com

- נ ג ד -

המשיבים:

1. הילה אדמסו, הממונה על חופש המידע במרכז למיפוי ישראל
 2. חגי רונן, מנכ"ל המרכז למיפוי ישראל
 3. גילי קירשנר, היועצת המשפטית למרכז למיפוי ישראל
 4. יוסף שגיא
 5. המרכז למיפוי ישראל
- ע"י פרקליטות מחוז תל אביב - אזרחי
מרח' דרך מנחם בגין 154 6133302 ת"ד 33475
טל': 073-3924888 פקס: 02-6468005
כתובת דוא"ל: ez_tel-aviv@justice.gov.il

תגובה מקדמית מטעם המשיב – המרכז למיפוי ישראל

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 12.3.2025, מתכבד בזאת המשיב 5, המרכז למיפוי ישראל (להלן: "המשיב" או "המרכז"), להגיש תגובה מקדמית מטעמו לעתירה שבכותרת.
לעמדת המשיב, אין יסוד לעתירה, באשר החלטת המשיב בדיון יסודה ולא נפל בה פגם המקנה עילה להתערבות בית המשפט הנכבד.
בנוסף, נוכח הסגנון הפוגעני, המשתלח והבוטה בו נוקט העותר לכל אורך העתירה, מתבקש בית המשפט הנכבד לשקול אם יש מקום להידרש אליה, ומכל מקום – מתבקש לחייבו בהוצאות משמעותיות שיהא בהן לבטא את סלידת בית המשפט הנכבד מסגנון זה, על אחת כמה וכמה עת היא מגיעה מפיו של עורך דין.

כל פסקי הדין פורסמו בנבו, אלא אם צוין אחרת.
כל ההדגשות בציטוטים המובאים להלן אינן במקור, אלא אם צוין אחרת.

א. מבוא ורקע לעתירה

1. בפתח הדברים, תתבקש מחיקת המשיבים 1-4, באשר העתירה שבכותרת מכוונת כנגד החלטה שהתקבלה בידי המשיב 5, והמשיבים 1-4 אינם צד נדרש בהליך דין.
 2. עניינה של העתירה שבכותרת, בהחלטת המשיבה מיום 9.9.2025, במסגרתה נדחתה בקשת העותר לקבלת מידע [להלן: **"בקשת המידע"** או **"הבקשה"**, נספח א' לכתב העתירה], וזאת בהתאם לסייג למסירת מידע, הקבוע בסעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: **"חוק חופש המידע"** או **"החוק"**).
 3. ברקע העתירה טענות שיש לעותר כנגד מדיניות המשיב לדרוש תשלום בעבור מוצרים ושירותים שונים הניתנים על ידו, וכן בעבור מידע גאוגרפי מסווגים שונים, לרבות כתובות, מספרי גושים וחלקות, ותצלומי אוויר [ר' ס' 16-22 לעתירה].
כפי שיפורט להלן, כחלק מהתנגדות העותר למדיניות זו של המשיב, בחודש נובמבר 2024 פרסמה עמותת **"התמנון"** – אותה ייסד העותר ובה הוא משמש חבר ועד¹ [ס' 24 לעתירה] – רשימת כתובות וקואורדינטות אשר הושגו באמצעות **"גירוד"** (Scraping) של אתר המשיב.
 4. העותר, באופן פסול וחסר בסיס בדין, מנסה לגרור את הדיון בעתירה זו, לדיון באותו סכסוך שיש לעותר מול המשיב, ובשאלות המשפטיות המתעוררות במסגרתו, וזאת אין לאפשר [ר' למשל ס' 35, 41, 46-47 לעתירה]; עוד יוער, כי העותר פעל כך גם במסגרת עתירה קודמת כנגד המשיב, עת"מ 55060-09-25. בהתאם, אין בכוונתנו במסגרת תגובה זו, להתייחס לטענות הנוגעות לסכסוך המתואר, לגופן, ואין להן כל רלוונטיות בעצם ההכרעה שלא לחשוף את המידע המבוקש, כמתואר להלן.
 5. להוותנו, לא רק שהעותר טוען בהרחבה לעניין מחלוקות שאין להן קשר לשאלת חשיפת המידע, אלא שאין הוא בוחל בשפה משתלחת ובוטה, תוך ייחוס לעובדי המשיב, בכלל זה לעובדי הלשכה המשפטית, התנהלות עבריינית (!) ובריונית, לרבות **"איומים"** על העותר [ס' 33-30, 37, 38, 40-43, 47, 49 לעתירה]; משנה חומרה יש בכך עת הדברים מובאים מפיו של עותר שהינו עורך דין.
הלשון הבוטה בה נוקט העותר, מצדיקה כשלעצמה את דחיית העתירה על הסף; ר' בג"ץ 4175/24 **מאיר נ' הכנסת**, שם נפסק כך –
- "דין העתירה להידחות על הסף כבר בשל האופן בו נוסחה. העותר, שאיננו מיוצג, נוקט לשון בוטה ומשתלחת ומעלה שורה של האשמות מופרכות כלפי גורמים שונים במערכת הייעוץ המשפטי לממשלה ובמערכת המשפט. טענות אלה אינן ראויות להישמע ודי באופן בו הועלו כדי להצדיק דחיית העתירה (ראו: בג"ץ 7039/07 שדה נ' המרכז האקדמי רופין, עמק חפר (4.11.2009); בג"ץ 5021/14 שדה נ' נשיא בית המשפט העליון, פסקה 3 (23.7.2014))."**
- עוד ר' בג"ץ 9208/20 **הוכהאוזר נ' שר המשפטים**, פס' 6 לפסק הדין; בג"ץ 2117/13 **חדד נ' משרד החינוך והתרבות**.
6. בית המשפט הנכבד יתבקש להביע מורת רוח חריפה מסגנון פסול זה ולשקף זאת בפסיקות הוצאות מוגברות ומרתיעות במסגרת פסק הדין.

¹ ר' דף העמותה באתר "גיידיסטאר", www.guidestar.org.il/organization/580690386/people

7. ביום 20.7.2025, הגיש העותר בקשה מכוח חוק חופש המידע, במסגרתה ביקש לקבל לידיו פרטי מידע שונים, כמפורט בבקשה, הנוגעים למכתב שנשלח לעותר מטעם המחלקה לאכיפה אזרחית בפרקליטות המדינה.
8. להלן יפורט בקצרה הרקע להגשת הבקשה, המהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה ומהתשובה דן :
 9. ביום 12.12.2024, נשלח לעותר מכתב מטעם היחידה לאכיפה אזרחית בפרקליטות המדינה, שכותרתו "התראה טרם נקיטת הליכים משפטיים בשל הפרת זכויות המדינה" (להלן : **"מכתב ההתראה"**), נספח ז' לעתירה.
 10. מכתב ההתראה נשלח לאחר שבחודש נובמבר 2024 פרסמה עמותת "התמנון" קובץ המכיל כ-700,000 כתובות וקואורדינטות, אשר נלקחו מאתר מפ"י באמצעות טכניקת "גירוד" (Scraping) של האתר, המהווה הפרת תנאי השימוש באתר והפרת זכויות היוצרים של המדינה במידע; הקובץ פורסם באתר האינטרנט של פרויקט "מידע לעם" אותו מפעילה העמותה,² וכן בקבוצת הווטסאפ של הפרויקט, דאטה האב למידע ציבורי".
 11. יצוין כי עד כה טרם ננקטו צעדי אכיפה או ננקטו צעדים משפטיים כנגד העותר או עמותת "התמנון", וזולת שליחת מכתב ההתראה.
 12. עוד נציין, לשלמות התמונה, כי הקובץ האמור לא הוסר מהפלטפורמות בהן פורסם.
 13. כאמור במבוא לבקשת המידע, זו הוגשה על רקע שליחת מכתב ההתראה, ובמטרה **"לחשוף את הגורמים המעורבים ואת חלקם באירועים נשוא המכתב מתוך מטרה למצות את ההליכים המשפטיים נגד אותם גורמים"**.
 14. בתמצית, בבקשת המידע ביקש העותר לקבל לידיו את פרטי המידע הבאים :
 - א. כל תכתובת פנימית במפ"י וכל תכתובת בין עובדי מפ"י לבין גורמים חיצוניים, שעניינה בפרסום הקובץ שבמרכז מכתב ההתראה ;
 - ב. פרטי הגורמים במפ"י אשר פנו לעותר ולעמותת "התמנון" בבקשה להסרת הפרסום מושא מכתב ההתראה ;
 - ג. כל מסמך, תכתובת, או אסמכתא ששימשו בסיס לפניית גורמים כאמור ;
 - ד. כל פרוטוקול או סיכום ישיבה שנערכה בתוך מפ"י או בהשתתפות נציגי מפ"י, אשר עסקה בפרסום מושא מכתב ההתראה.
 15. ביום 18.8.2025 נשלחה לעותר הודעה בדבר הצורך בארכה בת 30 יום, בהתאם לסעיף 7(ב) לחוק, וזאת בשל הצורך בקבלת התייחסויות ממספר גורמים וכן בשל עומסי חופשת הקיץ.
 16. ביום 9.9.2025 נשלח לעותר מענה לבקשת המידע [להלן : **"המענה"**, נספח ב' לעתירה], בו צוין כי המידע המבוקש כולל התכתבויות פנימיות בתוך מפ"י, וכן בין עובדי מפ"י לבין גורמים בפרקליטות המדינה כחלק מדיאלוג מקדים מול הפרקליטות. לעותר נמסר כי כלל ההתכתבויות, לרבות הדיאלוג המקדים, הן בגדר התייעצות משפטית פנימית אשר לא הובילה לגיבוש עמדה סופית, ולכן חוסות תחת הסייג שבסעיף 9(ב)(4) לחוק, ולא ניתן למסור.

² www.odata.org.il/dataset/ac1ae1fa-6d43-4685-8434-9953e950ca9b

בנוסף, במענה צוין כי הגורם אשר פנה בדרישה להסרת הפרסום מושא מכתב ההתראה, הוא מר יוסף שגיא, מנהל פרויקט אתר הנדל"ן הממשלתי (להלן: "מר שגיא"), וכן נמסר לעותר מספר הטלפון המשרדי של מר שגיא.

17. ביום 26.10.2025, בהמשך להשגות העותר על המענה, נמסר לעותר מענה משלים לבקשת המידע (להלן: "המענה המשלים"), (נספח ד' לעתירה) במסגרתו הובהר לעותר בשנית כי כלל ההתכתבויות שהתבקשו במסגרת בקשת המידע הן התייעצויות פנימיות עליהן חל סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע; בהתאם לבקשת העותר לקבלת מועדי ההתכתבויות, נמסרו לעותר המועדים אותם ניתן היה לחשוף. עוד צוין במענה המשלים כי מר שגיא פנה בדרישה להסרת הפרסום בהתאם להנחיה שקיבל מהיועצת המשפטית של מפ"י, לאחר שפרסום הקובץ לציבור הרחב, כאמור לעיל, הובא לידיעת מפ"י.

18. על המענה והמענה המשלים הוגשה העתירה שבכותרת.

ב. עמדת המשיב

המסגרת הנורמטיבית – חוק חופש המידע

19. סעיף 1 לחוק חופש המידע קובע כי לכל אזרח או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות החוק.

20. יחד עם זאת, בדומה לזכויות אחרות, גם הזכות למידע אינה זכות מוחלטת, והחוק מסייגה, בין היתר, נוכח ההגדרה הרחבה שניתנה למונח "מידע" בסעיף 2 לחוק. האיזון שמתווה החוק בין הזכות לחופש המידע ובין זכויות ואינטרסים אחרים בא לידי ביטוי בעיקר בסעיפים 8-11 וסעיף 14 לחוק, וכן בנוסחת האיזון המופיעה בסעיף 17(ד) לחוק; הסייגים הקבועים בסעיף 9(ב) לחוק עוסקים במקרים שבהם לא חלה על הרשות חובה למסור מידע, הרלוונטי לעניינינו הוא הסייג הקבוע בסעיף 9(ב)(4) לחוק (להלן גם: "סייג הדיונים הפנימיים").

סעיף 9(ב)(4) לחוק

21. סעיף 9(ב)(4) לחוק, קובע כך –

"רשות ציבורית אינה חייבת למסור מידע... בדבר דיונים פנימיים, תרשומות של התייעצויות פנימיות בין עובדי רשויות ציבוריות, חבריהן או יועציהן, או של דברים שנאמרו במסגרת תחקיר פנימי, וכן חוות דעת, טיוטה, עצה או המלצה, שניתנו לצורך קבלת החלטה, למעט התייעצויות הקבועות בדין".

22. כאמור לעיל, וכפי שגם נמסר לעותר, ההתכתבויות אותן ביקש לקבל לידו הן "תרשומות של התייעצויות פנימיות בין עובדי רשויות ציבוריות", המהוות "חוות דעת, טיוטה, עצה או המלצה, שניתנו לצורך קבלת החלטה" – במקרה דנן, לצורך שקילת הצעדים המשפטיים בנוגע למה שהמשיב רואה כהפרות הדין, כמפורט במכתב ההתראה.

23. על התכלית הניצבת בבסיסו של סייג הדיונים הפנימיים, עמד בית המשפט העליון בע"מ 9135/03 **המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ**, להלן: "עניין המועצה להשכלה גבוהה", בפס' 12 לפסק הדין של השופטת חיות:

"הטעם המרכזי להצדקת הסייג למסירת מידע מן הסוג הנזכר בסעיף 9(ב)(4) לחוק נעוץ בחשש מן 'האפקט המצנן' (Chilling effect) המתבטא ברתיעתם של חברי הרשות הציבורית ועובדיה לקיים דיונים כנים מקום שאין מובטח בו מעטה מסוים של חיסיון

לדעות המוחלפות בתהליך קבלת ההחלטות. מתן אפשרות לעובדי הרשות לקיים ביניהם דיאלוג פתוח וגלוי, בלא חשש כי דברים שייאמרו על ידיהם בדיונים פנימיים או בחוות דעת פנימיות ייחשפו לעין כול, נועד אפוא להגן על איכות החלטותיהן של רשויות הציבור ועל האפקטיביות של תהליך קבלתן, וזוהי התכלית המרכזית שביסוד הסייג"

וכן בעע"מ 7024/03 גבע נ' ראש העירייה הרצליה, פסי' 15 לפסק הדין:

"סייג זה נוצר מתוך ההנחה כי הליך קבלת ההחלטות ברשות, שחיוני הוא לצורך תפקוד הרשות ומילוי התפקידים והמשימות שעל ביצועם הופקדה, מחייב חילופי דעות, העלאת רעיונות, תהיות, ומחשבות בין הגורמים הרלוונטיים ברשות. מקום בו ידוע לחברי ועדה או פורום פנימי אחר כי הדברים המוחלפים ביניהם עשויים להימסר לידיים חיצוניות לרשות, מתעורר החשש כי הדבר יניאם מלהתבטא בחופשיות ומלבחון את כלל הנושאים, העמדות והנתונים כדבעי"

ר' גם דברי ההסבר להצעת חוק חופש המידע, התשנ"ו-1996, ה"ח 2523, עמ' 614.

24. בפסיקה הובעה הדעה לפיה סייג הדיונים הפנימיים הינו סייג כללי "הפורש חסותו על כל טיוטה ותרשומת פנימית", כך שאין להטיל על הרשות נטל להצביע על קיומו של חשש קונקרטי לאפקט מצנן [עע"מ 3300/11 מדינת ישראל - משרד הביטחון נ' גישה, פסי' 34 לפסק הדין של הש' [כתואר דאז] עמית, והאסמכתאות שם].

25. כפי שיפורט להלן, אופיו ומהותו של המידע שהתבקש על ידי העותר, כשלעצמם מצדיקים את חיסיון המידע בהתאם לסעיף 9(ב)(4) לחוק. כמו כן, נסיבות הגשת הבקשה, ובפרט מטרתה, כפי שהן נלמדות מבקשת המידע עצמה, מלמדות על חשש קונקרטי לקיומו של אפקט מצנן.

מן הכלל אל הפרט

26. העותר מבקש לקבל לידיו "כל תכתובת פנימית במפ"י וכל תכתובת בין עובדי מפ"י לבין גורמים חיצוניים, שעניינה בפרסום הקובץ שבמרכז מכתב ההתראה".

27. בנוסף לעובדה שמדובר בתכתובת פנימיות (כפי שהעותר אף מציין בעצמו בבקשת המידע וכן בעתירה, ר' למשל ס' 4 לעתירה), הרי שתכתובות אלו הן התייעצויות משפטיות בטרם קבלת החלטה על אפיק פעולה משפטי בעניינו של העותר; מידע מסוג זה, מצוי בלב ליבו של סייג הדיונים הפנימיים, ועל כן אין מתאפשרת מסירתו לעותר [ר' לעניין זה בג"ץ 6268/00 קיבוץ החותרים נ' מינהל מקרקעי ישראל, פ"ד נ"ה (5) 639, בעמ' 664; עת"מ 6013/04 משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, ס(4) 60 (2006), פסי' 29 לפסק הדין; ר' והשוו ע"א 7759/01 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' משרד המשפטים, נח(5) 150 (2004), פסי' 10-13. שם, נסיבותיו הייחודיות של המקרה היוו חריג לכלל בעניין התייעצויות פנימיות מסוג זה].

28. אין יסוד לטענתו המופרכת של העותר, לפיה "פנייה לאזרח לשם שליחתו] לאיים על אזרח אחר, כמו גם פנייה לגורמי הפרקליטות וצדדים שלישיים נוספים, אינם בבחינת דיון פנימי של הרשות", ועל כן סעיף 9(ב)(4) אינו חל על ההתכתבויות שהתבקשו על ידו [ס' 43 לעתירה];

29. פסק הדין אליו הוא מפנה, עת"מ 61714-02-15 קבוצת עמק איילון ס.ב בע"מ נ' משרד התחבורה, אינו רלוונטי לעניינינו כלל ועיקר, וזאת ניתן ללמוד מן הציטוט אליו מפנה העותר מתוך פסק הדין, לפיו הפגישה מושא העתירה הייתה "דיון שנערך עם צדדים שלישיים, שהם נציגי העותרת"; אין זה המצב

במקרה דנן. כפי שהובהר לעותר במסגרת המענה שניתן לו, כלל התכתובות שביקש לקבל לידו היו בין עובדי מפ"י לבין עצמם, או בין עובדי מפ"י לגורמים בפרקליטות המדינה.

30. שנית, טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם לשון הסעיף ועם הפסיקה בנושא:

סעיף 9(ב)(4) לחוק מדבר במפורש על "ההתייעצויות פנימיות בין עובדי רשויות ציבוריות". הן מפ"י והן פרקליטות המדינה, הן רשויות ציבוריות, ועל כן הסעיף חל על התכתובות בין עובדיהן. כמו כן, הסעיף חל גם על התכתובות וההתייעצויות להן היה שותף מר שגיא – הוא ה"אזרח" עליו מדבר העותר; בניגוד לטענת העותר (ס' 25-26 לעתירה), מר שגיא אמנם אינו עובד מדינה, אולם הוא מועסק במפ"י במסגרת מכרז בתי תוכנה של החשב הכללי, כמנהל פרויקטים בכיר, ונכון למועד הפנייה לעותר היה אחראי על פרויקט אתר הנדל"ן הממשלתי שהקים מפ"י.

31. טענה זוהי לזו שמעלה העותר, נדחתה בעבר בפסק הדין בעת"מ (מינהליים י-ם) 1495-09 ויסולי נ' הממונה על חוק חופש המידע במשרד המשפטים, שם נדונו נסיבות דומות לעניינינו:

"התכתובות בין גורמים בפרקליטות לבין עצמם, או בין גורמים בפרקליטות לבין רשויות אחרות, הנוגעות לתיקים משפטיים ספציפיים שבהן מעורבת הרשות, נכנסות באופן מובהק בגדר סעיף זה. הטעם לכך הוא ברור ועניינו בצורך לאפשר לגורמים בפרקליטות לנהל דיאלוג פתוח וחופשי בנוגע לתיקים משפטיים שבהם מעורבת הרשות, וזאת, הן בינם לבין עצמם והן בינם לבין הרשויות המיוצגות על ידם" [פס' 23 לפסק הדין].

אף בפסק הדין אליו מפנה העותר בס' 39 לעתירה, בעת"מ (מינהליים י-ם) 48436-01-24 א.ד.י. אוקולר דייסקברי בע"מ נ' יחידת האפטרופוס הכללי והממונה על ענייני ירושה, בקשת המידע שנדחתה ברובה על יסוד סעיף 9(ב)(4), עסקה בתכתובת בין רשויות ציבוריות, ר' פס' 4 שם.

32. העותר, ככל הנראה בידיעה כי המידע שהתבקש על ידו חוסה תחת סייג הדיונים הפנימיים, מבהיר כי אינו מעוניין לקבל לידי את ההיבטים המשפטיים שנדונו בהתכתובות, אלא רק את המידע העובדתי שנדון שם (ס' 5 לעתירה, וכן בקשת המידע המצורפת לה כנספח א'); בהמשך לבקשה זו, נמסרו לעותר תאריכי ההתכתובות בין עובדי מפ"י לפרקליטות.

33. כפי שצוין במענה שנמסר לעותר, ההתכתובות אותן הוא מבקש אינן מכילות אלא שיח משפטי שאינו כולל מידע עובדתי, ועל כן ההפרדה אותה מבקש העותר לעשות איננה אפשרית, ולו ברמה הטכנית; מכאן, שאין אפשרות למסור מידע חלקי תוך השחרה או עריכה של ההתכתובות, כפי שמבקש העותר לעשות וכפי שמורה סעיף 11 לחוק חופש המידע.

34. גם לו ניתן הדבר, הרי שלטעמנו, לא ניתן לפרק לגורמים חוות דעת משפטיות או התכתובות בנושאים משפטיים, או בעניינים פנימיים, לחלק המשפטי ולחלק העובדתי ואין להפריד בין הדברים. בנוסף, הטעמים ביסוד חיסיון התכתובות אלה, כפי שפורט בפסיקה ממנה הבאנו לעיל, בדבר אפקט מצנן של השיח, נכונים גם לעניין העובדות המוחלפות בין עובדי הרשות.

35. הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות עניינינו; נסיבות הגשת בקשת המידע, המטרה לשמה היא הוגשה, ובעיקר הסגנון המתלהם, על גבול האלים, בו נוקט העותר.

36. נסיבות ענייננו, מדגימות, אפוא, היטב את החשש מפני אפקט מצנן, בהרתעת עובדי הרשות הציבורית מפני קיום דיונים ענייניים, מקצועיים ופתוחים לדעות שונות, כטעם המרכזי להצדקת חיסיון מידע תחת סייג הדיונים הפנימיים [ר' ס' 22 לעיל]; זאת כאשר מטרת בקשת המידע הינה **"לחשוף את הגורמים המעורבים ואת חלקם באירועים נשוא המכתב מתוך מטרה למצות את ההליכים המשפטיים נגד אותם גורמים"** [ר' במבוא לבקשת המידע, וכן ס' 33 לעתירה], והעותר עומד במסגרת הבקשה על מסירת זהות הגורמים שהיו שותפים לאותן התכתבויות [ר' בס' 2, 4 לבקשת המידע, נספח א' לעתירה].

37. אין חולק, כי מסירת המידע לידי מי שמאיים בנקיטת הליכים משפטיים כנגד גורמים ברשות מרשויות המדינה בגין ביצוע תפקידם בדין, תפגע קשות באינטרס הציבורי שבקיום דיונים כנים ופתוחים, ותייצר את האפקט המצנן אותו ביקש המחוקק למנוע בחקיקתו את סעיף 9(ב)(4); ברי, כי עובד ציבור אשר ידע כי יהיה חשוף להליכים משפטיים כל אימת שהביע דעתו המקצועית או נתן חוות דעת על סוגיה המובאת לפניו, עלול להימנע מלעשות כן בעתיד, מה שיפגע בתקינות ואפקטיביות הליכי קבלת החלטות ברשות [ור' לעניין זה האסמכתאות בס' 22 לעיל; וכן ר' דברי השי' שטיין בע"מ 819/19 **אודון נ' משרד החוץ**, פס' 6 לפסק הדין :

"חששם של משרתי הציבור כי רישומיהם יגולו ויפורסמו ברבים עלול לגרום להם לכלכל את צעדיהם בכל תרשומת והתכתבות פנימית, לא לבטא את עצמם בחופשיות, ואף לנצור את פיהם בדיונים פנימיים. סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע בא להסיר חשש זה מלבם של משרתי הציבור ולאפשר להם להתבטא ולתעד את אשר עליהם לתעד ללא כחל ושרק וללא מורא."

38. ואחר שאמרנו כל זאת, נשוב ונדגיש את שציין המשיב, בענייננו זה, כי ההתכתבויות שביקש העותר לקבל הן, מעיקרן ובמהותן, עמדות משפטיות וניתוחים מקצועיים ולא תיעוד עובדתי ולכן, לא ניתן טכנית לבצע הפרדה בין עובדות ובין עמדות.

העותר לא הצביע על אינטרס אישי או ציבורי שיש בהם כדי להוות חריג לכלל

39. המשיב יטען כי האינטרס האישי שיש לעותר במידע – נקיטת הליכים משפטיים כנגד המעורבים בהחלטה לשלוח את מכתב ההתראה – אינו יכול לסייע לעותר במקרה דנן, ואף מהווה טעם מובהק **כנגד** מסירת המידע; באיזון שבין האינטרס האישי של העותר לבין תכלית סעיף 9(ב)(4) והאינטרס הציבורי שבקבלת החלטות תקינה ברשות, כל האמור לעיל מצביע על כך שהאחרונים גוברים, בייחוד שעה שהאינטרס האישי של העותר מנוגד מפורשות לתכלית החוק ולאינטרס הציבורי וחותר תחתיהם.

40. עוד יטען המשיב, כי העותר לא הצביע בבקשתו על אינטרס ציבורי כלשהו, וודאי לא כזה המצדיק את מסירת המידע שביקש לקבל לידיו.

41. כך בכלל ובפרט עת מאז מכתב ההתראה, אליו מתייחסת הבקשה, מחודש דצמבר 2024, לא נקטה המדינה בהליכים כלשהם כנגד "תמנון" וככל ותבקש לעשות כן, יוכל העותר למצות זכותו לקבל מידע לצורך הגנתו במסגרת אותם דינים, ככל וקיימת זכות כזו.

42. העותר מבסס קיומו של אינטרס ציבורי על טענות ל"תופעה מדאיגה של התנהלות בלתי ראויה" [בקשת המידע, נספח א' לעתירה], וכן טוען כי המשיב פעל תוך חריגה מן הדין, "על סמך הרהורים של ממש, ללא כל תשתית עובדתית או גיבוש עמדה משפטית" [ס' 38 לעתירה]; טענות אלו חסרות כל בסיס, ונטענו בעלמא מבלי שמובא להן כל סימוכין.

43. מכל מקום, אף אם ניתן היה לקבל טענות אלו, הרי שאין בהן כדי ללמד על אינטרס ציבורי במסירת המידע, מקום בו המידע המבוקש נוגע לעותר בלבד, ואיננו בעל חשיבות ציבורית כלשהי או השלכות ציבוריות [ר' והשווה עניין **המועצה להשכלה גבוהה**, שם נדון סירוב המועצה למסור פרוטוקולים שעניינם בהחלטות בעלות השלכות ציבוריות ישירות, דוגמת החלטות תקצוב; עת"מ 6013/04 **משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ**, ס(4) 60 (2006), שם נדון סירוב משרד התחבורה לחשוף דו"ח של מבקר הפנים במשרד, פס' 30-29 לפסק הדין].
44. בעניינינו, האינטרס הציבורי טמון דווקא בחיסיון המידע, ובשמירה על תקינות הליכי קבלת ההחלטות במפ"י ובקיום דיונים פתוחים ללא חשש, כמפורט לעיל.
45. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה, ולתת ביטוי לסגנון הפסול, המשתלח, הפוגעני והבוטה, שאין לו מקום בבית המשפט הנכבד, תוך הטלת הוצאות משפט משמעותית על העותר וכן שכי"ט עו"ד כדין.

ב'

מיכל פליגלר (שטיין), עו"ד
פרקליטות מחוז תל-אביב (אזרחי)